SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 141/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [redacted], zastúpeného Advokátskou kanceláriou TIMAR & partners, s. r. o., Štúrova 42, Šaľa, v mene ktorej koná advokát JUDr. Tibor Timár, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 40/2014 z 29. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [redacted] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2015 doručená sťažnosť [redacted] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 40/2014 z 29. apríla 2015.

Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 146/2008 zo 7. decembra 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 81/2013 z 21. januára 2014 odsúdený pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 20 a § 172 ods. l písm. b) Trestného zákona.

Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu, že v konaní bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, ako aj z dôvodu, že rozhodnutie o vine a treste je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Najvyšší súd o dovolaní rozhodol uznesením sp. zn. 4 Tdo 40/2014 z 29. apríla 2015 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol. Podľa názoru sťažovateľa rozhodnutím najvyššieho súdu, ako aj konaním, ktoré rozhodnutiu o dovolaní predchádzalo, boli porušené jeho základné práva na spravodlivý súdny proces *„z dôvodu, že v konaní pred Najvyšším súdom SR neprišlo v rámci mimoriadneho opravného prostriedku k náprave porušených práv a slobôd sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, keďže nebolo zrušené právoplatné rozhodnutie o odsúdení (uznaní viny a uložení trestu sťažovateľa), ktoré bolo vydané na základe nezákonne vykonaných dôkazoch, teda dôkazoch vykonaných v rozpore s Trestným poriadkom“*.

Za podstatnú vadu konania sťažovateľ označil najmä *„vykonanie dôkazu výsluchom svedkov“*. Podľa názoru sťažovateľa boli výsluchy svedkov na hlavnom pojednávaní *„vykonané úplne nezákonné a v rozpore so znením § 261 ods.3 Trestného poriadku*

s poukazom na § 132 Trestného poriadku a ust. § 2 ods.18 a 19 Trestného poriadku (zásady bezprostrednosti, ústnosti a verejnosti)“.

Výsluchy svedkov na hlavnom pojednávaní boli podľa sťažovateľa *„vykonané spôsobom, že svedok na hlavnom pojednávaní po zložení prísahy uviedol, že trvá na svojej výpovedi z prípravného konania, a následne sa pristúpilo ku kladeniu otázok zo strany strán, a to prokurátora a obhajoby. Takýto postup pri výsluchu svedka je absolútne nezákonným postupom, nakoľko je v rozpore s ustanovením § 132 Trestného poriadku, keďže svedok nebol dotazovaný na pomer k prerokúvanej veci a k stranám, alebo k iným skutočnostiam, ktoré sú potrebné na zistenie jeho nezaujatosti a hodnovernosti. Následne sa musí dať svedkovi možnosť, aby súvisle vypovedal všetko, čo sám o veci vie a odkiaľ sa dozvedel ním uvádzané skutočnosti. Až následne je možné so súhlasom súdu klásť svedkovi otázky postupom podľa § 132 ods.2 Trestného poriadku.“*. Tento postup bol podľa názoru sťažovateľa porušený pri všetkých výsluchoch svedkov na hlavnom pojednávaní, *„čo znamená, že výsluchy boli vykonané nezákonným spôsobom, a preto nemôžu byť použité ako dôkaz v konaní*“.

Vo vzťahu k výsluchom viacerých svedkov sťažovateľ namieta, že títo pred súdom nevypovedali spontánne a *„odkázali, že sa pridržiavajú svojej výpovede učinenej na polícii“*. Svedkovia tiež *„neboli dotazovaní pred výsluchom na pomer k veci a stranám a možnej zaujatosti a nestrannosti ich osôb k veci a k stranám“*.

Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že vo výpovediach svedkov vykonaných v prípravnom konaní *„úplne absentuje vyhlásenie svedkov, že nevyužívajú právo odoprieť výpoveď“*. Nezákonnosť niektorých výsluchov svedkov v prípravnom konaní vníma sťažovateľ aj v tom, že pri ich uskutočnení nebol prítomný jeho obhajca. Napokon osobitne v prípade výsluchu svedka [redacted] sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že súd odkázal na jeho výpoveď z prípravného konania, ktorá však bola uskutočnená ešte pred vznesením obvinenia sťažovateľovi a po vznesení obvinenia tento svedok už vypočutý nebol, hoci išlo o *„dôkaz usvedčujúci k vine“*.

Argumentácia sťažovateľa uvedená v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu bola predmetom odvolacieho aj dovolacieho konania, pričom *„odvolací ako ani dovolací súd (porušovateľ) na uvedené právne skutočnosti zakladajúce v procesnej rovine nezákonne vykonané dôkazy a tým nespravodlivý proces nedali primeranú súdnu odpoveď, pričom najmä rozhodnutie Najvyššieho súdu SR je nepreskúmateľné a mimo predchádzajúcej ustálenej rozhodovacej činnosti NS SR pre posúdenie otázky zákonnosti dôkazu výsluchom svedkov. Súdne rozhodnutie sa musí v každom štádiu konania, najmä ak ide o odvolacie konanie alebo dovolacie konanie vysporiadať s dôvodmi obrany sťažovateľa, pričom o to podstatnejšie je vysporiadať sa s dôvodmi, ktoré zakladajú nezákonnosť vykonaných dôvodov a spravodlivý súdny proces. V tomto smere rozhodnutie Najvyššieho súdu SR právne mlčí, a preto ho považujem za nepreskúmateľné a arbitrárne rozhodnutie, ktoré nespĺňa potreby riadneho súdneho rozhodnutia, ktoré prináleží spravodlivému procesu.“*.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite svojej sťažnosti navrhol vysloviť porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zrušiť uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 40/2014 z 29. apríla 2015.

Sťažovateľ vo vlastnom mene doručil ústavnému súdu 30. októbra 2015 podanie nazvané *„Žiadosť o vyrozumenie vo veci 3 T 146/2008“*, v ktorom rekapituloval svoje podstatné sťažnostné námietky a poukázal na nedostatok dôkazov usvedčujúcich ho zo spáchania trestného činu, pre ktorý bol právoplatne odsúdený.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podstatná časť argumentácie sťažovateľa sa týka spôsobu, akým prvostupňový súd vykonával a hodnotil dôkazy na hlavnom pojednávaní. Dokazovanie považuje sťažovateľ z viacerých dôvodov za nezákonné, pričom nápravu v tomto smere nevykonal ani odvolací súd. Vychádzajúc z petitu sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ svojou sťažnosťou napáda výlučne rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 40/2014 z 29. apríla 2015, ktorým najvyšší súd odmietol jeho dovolanie proti

uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 To 81/2013 z 21. januára 2014 a rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 146/2008 zo 7. decembra 2012 v jeho trestnej veci.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd ustálil, že dovolacia argumentácia sťažovateľa bola v zásadných bodoch totožná s tu citovanou argumentáciou uvedenou v sťažnosti podanej ústavnému súdu.

Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že sa dôsledne nevysporiadal s dovolacou argumentáciou sťažovateľa. Sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu za neodôvodnené.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažnosti, ako aj z obsahu namietaného uznesenia najvyššieho súdu je možné ustáliť, že sťažovateľ podal dovolanie z dôvodu, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], a z dôvodu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom

vykonané zákonným spôsobom [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku].

Najvyšší súd k dovolacím námietkam sťažovateľa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) sa rozumie stav, keď obvinený vôbec nemal obhajcu alebo ho nemal po určitú časť trestného konania, hoci ho mal mať a orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. To znamená, že ho možno uplatniť aj vtedy, keď dôkaz bol získaný nezákonným donútením alebo hrozbou takéhoto donútenia nielen zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ale aj zo strany ostatných subjektov a preto je nutné hodnotiť činnosť strán pri vyhľadávaní dôkazov s primeranou opatrnosťou.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Z obsahu predloženého spisu najvyšší súd nezistil, že by došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu obvineného.

Obvinený v podanom dovolaní porušenie tohto práva videl v tom, že v jeho veci rozhodoval nezákonný senát. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že pôvodný senát (predseda senátu [redacted], členovia senátu [redacted] a [redacted]) po vznesení námietky zaujatosti celého senátu na hlavnom pojednávaní 4. marca 2009 (č. l. 187 – 188) nemal už vo veci konať a nadriadený senát mal o celej tejto námietke rozhodnúť jedným rozhodnutím, k čomu nedošlo, lebo odvolací súd uznesením z 28. mája 2009, sp. zn. 4 Nto 5/2009 (č. l. 220) rozhodol iba o tom, že z konania nie je vylúčený predseda senátu [redacted] a o námietke prísediacich nebolo rozhodnuté vôbec. Rovnako nebolo odvolacím súdom rozhodnuté o oznámení senátu, že vo veci sa cítia zaujatí. Vyhlásený rozsudok z 15. júla 2009, sp. zn. 3 T 146/2008 (č. l. 241) bol zrušený a vrátený súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie uznesením Krajského súdu v Trnave z 29. marca

2011, sp. zn. 3 To 15/2011 (č. l. 260). Elektronicky 9. júla 2012 (č. l. 286) bola táto vec v súlade s opatrením predsedníčky Okresného súdu Dunajská Streda z 29. apríla 2011, sp. zn. Spr 244/2011 a dodatku z 12. septembra 2011 (č. 1. 265 – 265a) pridelená do senátu predsedu senátu [redacted], ktorý ju s prísediacimi [redacted] a [redacted], t.j. v novom zložení prejednal a rozhodol.

Z uvedeného dôvodu sa dovolací súd procesným postupom a spôsobom vykonávania dokazovania v konaní pred pôvodným senátom nezaoberal. Nešlo totiž o zmenu v zložení pôvodného senátu, ako na to nesprávne poukázal obvinený v dovolaní, ale o zákonnú zmenu celého senátu z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti predsedu senátu [redacted] v zmysle § 277 ods. 5 Tr. por. posledná veta. Obvinený a obhajca sa preto vyjadrili iba k tomu, že nemajú námietky proti zloženiu iného – nového senátu. V hlavnom pojednávaní sa preto nepokračovalo, ale bolo vykonané znova, čo bolo aj v súlade so zrušujúcim uznesením krajského súdu.

V konaní pred novým senátom pod vedením predsedu senátu [redacted] od 8. októbra 2012 došlo k vykonaniu hlavného pojednávania odznova, teda boli vykonané všetky dôkazy navrhnuté v obžalobe a doplnené o návrhy procesných strán okrem tých, ktoré súd zákonným spôsobom zamietol. Potvrdzujú to zápisnice o hlavnom pojednávaní z od 8. októbra 2012, 19. novembra 2012 a 7. decembra 2012, na ktorých boli vykonané všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy. Pred výsluchmi svedkov súd po ich poučení zisťoval ich pomer k veci a obvinenému a títo vypovedali súvisle, rovnako ako v prípravnom konaní. Zásada bezprostrednosti, ústnosti a verejnosti bola zachovaná, nešlo preto o nespravodlivý proces. Obvinený a jeho obhajca mali možnosť týchto svedkov vypočuť, čo aj využili.

Prítomnosť svedka [redacted] počas dopočutia svedka [redacted] na hlavnom pojednávaní 7. decembra 2012 nemala vplyv na zákonnosť tohto výsluchu, pretože svedok [redacted] bol už predtým vypočutý a to 8. októbra 2012. Z týchto zápisníc je zrejmé, že pojednávanie bolo vykonané za účasti všetkých členov senátu, prokurátora, obhajcu a obvineného. Obhajca a ani obvinený rozsah dokazovania nenamietali, ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemali a nenamietali ani neprítomnosť člena senátu. Na hlavnom pojednávaní 7. decembra 2012 obvinený nebol vypočutý, k jeho výsluchu došlo 8. októbra 2012 (č. l. 290) a v závere tohto hlavného pojednávania bol vypočutý aj svedok

[redacted], ktorý ale nebol prítomný v pojednávacej sieni počas výsluchu obvineného a preto nemohol mať prehľad o prítomnosti členov senátu na tomto pojednávaní. Čestné prehlásenie svedka [redacted] z 26. novembra 2013 (č. l. 356) o neprítomnosti člena senátu na hlavnom pojednávaní 7. decembra 2012 je za daného stavu spochybnené, rovnako ako i dovolacia námietka obvineného.

Pokiaľ ide o zabezpečovanie dokazovania v prípravnom konaní vrátane výsluchov svedkov dovolací súd nezistil porušenie zákona. Z obsahu zápisníc o výsluchoch svedkov [redacted] z 11. júna 2008 (č. l. 63), [redacted] zo 16. mája 2008 a 11. júna 2008 (č. l. 73 a 75), [redacted] zo 16. mája2008 (č. l. 77), [redacted] zo 17. mája 2008 (č. l. 79), [redacted] zo 17. mája 2008 (č. l. 82), [redacted] zo 17. mája 2008 (č. l. 85), [redacted] z 25. augusta 2008 (č. l. 88), [redacted] z 25. augusta 2008 (č. l. 91), [redacted] z 25. augusta 2008 (č. l. 94) a [redacted] z 25. augusta 2008 (č. l. 97) vyplýva, že, títo svedkovia boli poučení zákonným spôsobom, z ich vyjadrení je zrejmé, že vo veci neodmietli vypovedať a vypovedali aj o pomere k obvinenému a k veci. Ich výsluchy boli zabezpečené po začatí trestného stíhania, nebolo potrebné ich opätovne vypočúvať ani po vznesení obvinenia [redacted], pričom sa týchto výsluchov, okrem výsluchu svedkov [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], zúčastnil aj obhajca obvineného.

Konfrontácia obvineného so svedkom [redacted] z 29. júla 2008 (č. l. 66) bola vykonaná po zákonnom poučení svedka a obvineného v prítomnosti jeho obhajcu, pričom svedok [redacted] bol predtým už vypočutý, ako je na to už skôr poukázané. Uznesenie o pribratí kriminalistického expertízneho ústavu zo 16. mája 2008 nemohlo byť obvinenému a jeho obhajcovi doručené, pretože v tej dobe bolo vedené trestné stíhanie iba vo veci, obvinenie bolo vznesené až následne.

Dovolacie námietky obvineného v uvedenom smere sú preto nedôvodné, pričom dovolací senát pre úplnosť dodáva, že obhajca obvineného pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu 25. augusta 2008 (č. l. 114) nežiadal opakovať úkony, na ktorých sa nezúčastnil a nemal návrhy na doplnenie vyšetrovania. Krajský súd sa týmito námietkami obvineného zaoberal už v odvolacom konaní, pričom v uznesení, ktorým bolo odvolanie obvineného zamietnuté na to aj dostatočným spôsobom reagoval.

Najvyšší súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že v danej veci nedošlo k porušeniu zásad spravodlivého procesu, ako na to nedôvodne poukázal obvinený v dovolaní. Dôkazy v prípravnom konaní boli získané zákonným spôsobom a v konaní pred súdom (novo určeným senátom) boli tieto dôkazy vykonané zákonným spôsobom. Týmto postupom nedošlo ani k porušeniu práv na obhajobu. Neboli teda naplnené dovolacie dôvody uvádzané obvineným v dovolaní.“

V citovanej časti odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu najvyšší súd zaujal stanovisko tak k námietke týkajúcej sa porušenia práva sťažovateľa na obhajobu, ako aj k jeho argumentácii týkajúcej sa nezákonnosti dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní. Najvyšší súd pritom poukázal na zákonné zloženie senátu prvostupňového súdu po vrátení veci na opätovné prejednanie, ako aj na procesnoprávne súvislosti vykonávania dôkazov výsluchom svedkov. Najvyšší súd sa jednotlivo vyjadril k námietkam smerovaným proti usvedčujúcim svedeckým výpovediam realizovaným na hlavnom pojednávaní aj v prípravnom konaní. Vychádzajúc z čiastkových záverov najvyšší súd skonštatoval nedostatok sťažovateľom formulovaných dovolacích dôvodov a dovolanie odmietol.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa názoru ústavného súdu v namietanom uznesení najvyšší súd podrobne interpretoval dotknutú právnu úpravu týkajúcu sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku] a vo vzťahu k nej posúdil relevantnosť jednotlivých argumentačných námietok sťažovateľa. Najvyšší súd dostatočne odpovedal na ťažiskové dovolacie argumenty sťažovateľa týkajúce sa jeho tvrdení o nezákonnosti vykonaných dôkazov. Na základe náležitého odôvodnenia vylúčil najvyšší súd danosť dovolacích dôvodov podľa citovaných ustanovení Trestného poriadku a rozhodol o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť. Konštatovanie o neprípustnosti dovolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy a zároveň postačujúcu odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany najvyššieho súdu, na ktorej tento postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd tak považuje odôvodnenie jeho rozhodnutia za dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2017